

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.332 van 30 juni 2011
in de zaak A. 196.356/IX-6787**

In zake : Jan MOERENHOUT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Hamels
kantoor houdend te 3000 Leuven
Koning Leopold I-straat 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

BPOST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Chris Van Olmen
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 april 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 19 maart 2010 waarbij Jan Moerenhout wordt afgezet uit zijn betrekking van eerstaanwezend postman van het kantoor Dilbeek 1 met ingang van 27 september 2004, beslissing van de onmiddellijke chef bevestigd na advies van de Commissie van Beroep van 10 februari 2010.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 juni 2011.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lut Leys, die loco advocaat Jan Hamels verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Liesbeth Van Griekingen, die loco advocaat Chris Van Olmen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Joke Goris, gemachtigd om ter terechtzitting advies te verlenen, heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Tot 27 september 2004 was de verzoeker eerstaanwezend postman te Dilbeek.

3.2. Op 18 maart 2003 is hij het slachtoffer van een zwaar verkeersongeval waarbij hij ernstig gewond raakt onder meer aan het hoofd.

Na een verblijf van twee weken in het ziekenhuis verblijft hij gedurende twee maanden in een revalidatiecentrum. In een verslag van 26 juni 2003 besluit de neuroloog-revalidatiearts die verzoeker heeft onderzocht, dat er motorisch geen functionele stoornissen meer zijn maar dat op neuropsychologisch gebied vooral een traag werktempo en vermoedelijk nog een persoonsverandering

opvallen. Hij meent dat deeltijdse werkhervatting kan worden uitgetoetst waarbij dient geëvalueerd of er zich nog problemen voordoen qua werktempo, sociale contacten.

Op 17 juli 2003 deelt de neuroloog-revalidatiearts dit ook mee aan de arbeidsgeneesheer van De Post.

Op 5 augustus 2003, na een nieuw onderzoek, besluit dezelfde revalidatiearts dat er een goed functioneel herstel lijkt te zijn na het craniocerebraal trauma, ook op professioneel gebied, maar dat het toch mogelijk blijft dat lichte neuropsychologische stoornissen en veranderde sociale interactie nog een rol kunnen spelen op lange termijn.

3.3. Op 16 maart 2004 ontvangt de verwerende partij een klacht van een persoon die meedeelt dat zij een postbode meerdere malen pakken reclame heeft zien weggooien achter een haag recht tegenover haar deur.

Onderzoek wijst uit dat er in die haag op vijf verschillende plaatsen pakken ZZA (zendingen zonder adres), in totaal verschillende honderden, zijn weggegooid met in totaal zes verschillende voorziene uitreikingsdata.

Op 17 maart 2004 ondervraagt een door De Post aangesteld onderzoeker de verzoeker: laatstgenoemde geeft de feiten toe. Als reden geeft hij op dat hij het op sommige dagen niet meer ziet zitten, omdat hij regelmatig in een stresstoestand verkeert en het dan moeilijk heeft ingevolge een ongeval dat plaatsgreep in de loop van 2003. Hij geeft toe dat hij foutief heeft gehandeld.

Hetzelfde verklaart hij diezelfde dag op een model 9 aan de postontvanger.

3.4. Op 17 maart 2004 stelt de postontvanger voor om de verzoeker te schorsen in het belang van de dienst.

Op 18 maart 2004 beslist de Employee & Union Relations Director de verzoeker effectief te schorsen in het belang van de dienst, zijn wedde te verminderen en hem zijn aanspraken op bevordering en op weddeverhoging te ontzeggen.

Bij besluit van voornoemde Director van 2 juni 2004 worden voornoemde maatregelen geformaliseerd.

3.5. Op 22 maart 2004 deelt de postontvanger mee dat hij van mening is de verzoeker de tuchtstraf van de afzetting te moeten opleggen wegens de voormelde feiten. Hij stelt dat, vermits het om meerdere onregelmatigheden gaat die op verschillende dagen werden gepleegd het niet anders kan dan dat het gaat om opzettelijke achterhouding van poststukken.

Op 23 maart 2004 wordt verzoeker hiervan in kennis gesteld en wordt hem meegedeeld dat hij daarover op 26 maart 2004 zal worden gehoord, waarna hij nog over een termijn van tien dagen beschikt om eventuele bijkomende schriftelijke opmerkingen te maken. Op 30 maart 2004 vindt het onderhoud plaats.

De verzoeker die wegens zware depressie zelf niet kan aanwezig zijn, laat zich vertegenwoordigen door zijn ouders en een vakbondsafgevaardigde. Deze laatste treedt op als verdediger van de verzoeker en verklaart dat de verzoeker het werk te vroeg hervat heeft na zijn recente ziekte en ongeval met opname in een instelling. Hij stelt de vraag of deze hervatting door de arbeidsgeneesheer werd goedgekeurd. Volgens hem was de verzoeker niet in staat om de dienst op een normale wijze te hervatten. Dat deze feiten konden gebeuren is volgens hem uitsluitend te wijten aan een medische oorzaak. Mocht de verzoeker in zijn normale doen zijn geweest dan zou hij dat niet hebben gedaan.

3.6. Op 5 april 2004 verklaart de verzoeker dat hij op 18 maart 2003 een zwaar verkeersongeval heeft gehad, en na een lange revalidatie op 28 juli 2003 het werk heeft hervat tegen het advies van zijn behandelende geneesheer in.

Half november 2003 is hij opnieuw thuis gebleven ingevolge zware depressie en begin februari 2004 heeft hij het werk hervat. Hij stelt dat hij dacht dat hij fysiek en psychisch sterk genoeg was om zijn werk te hervatten, maar dat hij nu moet toegeven dat dit niet zo was: hij is door het ongeval nog te zwaar getekend en is nog niet hersteld.

3.7. Op 13 april 2004 straft de postontvanger verzoeker dan met de afzetting. De verzoeker tekent dezelfde dag nog voor ontvangst van de beslissing en deelt mee beroep aan te tekenen.

3.8. Op 8 september 2004 adviseert de commissie van beroep unaniem dat zij akkoord gaat met de afzetting.

Op 27 september 2004 beslist de postontvanger, dat vermits het advies van de commissie van beroep ongunstig is, zijn initiële beslissing behouden blijft. Deze beslissing wordt aan de verzoeker betekend op 12 oktober 2004.

3.9. De verzoeker vecht deze beslissing aan met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Bij arrest nr. 193.923 van 8 juni 2009 vernietigt de Raad van State de beslissing van 27 september 2004 tot afzetting van de verzoeker. De Raad stelt dat deze beslissing het evenredigheidsbeginsel schendt door de psychische toestand van de verzoeker niet met de nodige zorgvuldigheid te beoordelen. Uit het dossier blijkt immers niet waarom de tuchtoverheid de psychische toestand niet als een verschoningsgrond en zelfs niet als een verzachtende omstandigheid beschouwt.

3.10. Na het vernietigingsarrest beslist de verwerende partij om de procedure opnieuw op te starten en de beslissing van de postontvanger van 13 april 2004, in te trekken.

Op 1 oktober 2009 spreekt de onmiddellijke chef van de verzoeker opnieuw diens afzetting uit, met ingang van 13 april 2004. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“1. Overzicht van de feiten

- Op 16.3.2004 kreeg De Post via een anonieme klacht aan het loket van het postkantoor van Dilbeek kennis van het feit dat er een aantal pakken zendingen zonder adres (ZZA) waren weggegooid in een haag op het terrein van de electriciteitscentrale in de Kloosterstraat te Dilbeek.
- Op 17.3.2004 werden de bevoegde Teamcoaches, C. Van den Berghe en L. De Smedt, uitgezonden om deze zaak te onderzoeken. Zij kwamen terug op het kantoor met een aantal honderden niet-uitgereikte ZZA van 5 verschillende uitreikingsdata (25/2/2004; 9/3/2004; 10/3/2004; 11/3/2004; 15/3/2004).
- Op 17.3.2004 werd postman Jan Moerenhout, die uitreiking doet in de Kloosterstraat te Dilbeek, door de onmiddellijke chef ondervraagd middels voorlegging van een model 9 (vraag om inlichtingen). Hij heeft toen op het model 9 bekend dat hij deze ZZA had weggegooid omdat hij het op bepaalde momenten en op sommige dagen niet meer zag zitten. Hij heeft toen tevens gesteld dat hij heel goed wist dat dit diefstal is en dat hij de zeer zware gevolgen ervan zal moeten dragen.
- Op 17.3.2004 werd Jan Moerenhout ook ondervraagd door de dienst Investigations van De Post. Ook hier gaf hij de betrokken feiten toe en wijt hij dit aan het feit dat hij het op dergelijke dagen moeilijk heeft. Hij voegt er aan toe dat hij het jaar voordien het slachtoffer was geworden van een verkeersongeval buiten dienst en dat hij toen werd opgenomen in het hospitaal. Hij stelt dat dit alles hem soms terug voor de geest komt zodat hij het daarmee moeilijk heeft. Hij is er zich van bewust dat hij door het achterhouden en weggooiden van deze postzendingen een misdrijf heeft gepleegd.
- Op 18.3.2004 beslist de Employee & Union Relations Director om Jan Moerenhout te schorsen in het belang van de dienst.
- Op 23.03.2004 werd Jan Moerenhout in kennis gesteld van het feit dat de onmiddellijke chef van mening is dat hij op basis van bovenvermelde feiten moet worden afgezet en dat hij hieromtrent zal worden gehoord.

- Op 30.3.2004 heeft het aangekondigde onderhoud plaats waarbij Jan Moerenhout zich laat vertegenwoordigen door zijn ouders en zijn vakbondsafgevaardigde. Deze laatste verklaart de feiten doordat Jan Moerenhout te vroeg het werk heeft hervat na zijn recente ongeval met opname in een instelling, zodat hij niet in staat was om op een normale wijze te hervatten. De betrokken feiten zijn volgens hem dan ook uitsluitend te wijten aan een medische oorzaak.
- Op 5.4.2004 deelt Jan Moerenhout schriftelijk aan de onmiddellijke chef mee dat hij op (18.3.2003) een zwaar ongeval heeft gehad en dat hij na een lange revalidatie, ondanks een negatief advies van zijn behandelende geneesheer, het werk had hervat op 28.7.2003. Half november 2003 was hij vervolgens opnieuw thuis gebleven ingevolge een zware depressie om begin februari 2004 opnieuw te hervatten. Hij stelt dat hij dacht dat hij fysisch en psychisch sterk genoeg was om zijn werkzaamheden als postbode terug op te nemen, maar dat hij nu, na de feiten, moet toegeven dat dit niet zo is. Hij is door het ongeval nog te zwaar getekend en nog niet hersteld.
- Op 8.6.2009 heeft de Raad van State in zijn arrest n°193.923 de beslissing vernietigd van 27.9.2004 van de onmiddellijke chef van Jan Moerenhout, waarbij deze laatste met ingang van dezelfde datum werd afgezet en waarbij, gelet op het voor Jan Moerenhout ongunstig advies van de Commissie van Beroep van 8.9.2004, de oorspronkelijke afzettingsbeslissing van zijn onmiddellijke chef van 13.4.2004 werd bevestigd.
- Het aangehaalde arrest van de Raad van State heeft de afzettingsbeslissing van 27.9.2004 vernietigd omdat bij het nemen van deze beslissing niet werd toegelicht waarom de psychische toestand van Jan Moerenhout op het ogenblik van het plegen van de feiten niet als een verschoningsgrond en zelfs niet als een verzachtende omstandigheid werd beschouwd.
- Het aangehaalde arrest belet niet dat met retroactieve werking door de onmiddellijke chef een nieuwe beslissing ten aanzien van Jan Moerenhout wordt genomen waarin, tegemoetkomend aan het arrest van de Raad van State van 8.6.2009, wordt toegelicht waarom de psychische toestand van Jan Moerenhout op het ogenblik van het plegen van de feiten niet als een verschoningsgrond en zelfs niet als een verzachtende omstandigheid werd beschouwd.

2. Motivatie van de nieuwe beslissing

2.1. wat de ernst van de feiten betreft

- Wat de ernst van de hierboven aangehaalde feiten betreft, is het zo dat het herhaaldelijk achterhouden en laten verdwijnen van zendingen die aan De Post zijn toevertrouwd, een schending inhoudt van artikel 69 § 1 van het Administratief Statuut van de postambtenaren, dat stelt dat de ambtenaar op

een loyale en integere wijze zijn functie moet uitoefenen onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen die voor de gegeven opdrachten verantwoordelijk zijn.

- Het gaat hier bovendien om een zeer ernstige inbreuk waardoor immers De Post zijn contracten met een aantal belangrijke klanten niet heeft kunnen nakomen.
- Bovendien dient rekening gehouden te worden met het feit dat de functie van postman-uitreiker een grote zelfstandigheid impliceert, in die zin dat de postman het grootste deel van zijn werktijd alleen op ronde is en dat De Post hem daarbij niet voortdurend kan controleren.
- Daarenboven bestaat de voornaamste taak van een postman in het behandelen van de door de klanten aan De Post toevertrouwde gelden en zendingen. Zijn gedrag moet bijgevolg onberispelijk zijn en De Post moet te allen tijde op hem kunnen vertrouwen. Door het plegen van de betrokken feiten heeft Jan Moerenhout echter het imago van De Post bij haar klanten ernstig beschadigd.
- Gelet op de vertrouwensfunctie die betrokkene bekleedt kan een dergelijk gedrag, dat een zeer zware beroepsfout uitmaakt in hoofde van een postbode, niet worden geduld.

2.2. wat de ingeroepen verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid betreft

- Alvorens een beslissing te nemen, moet worden nagegaan of de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische toestand op het ogenblik van deze feiten als een verschoningsgrond of als een verzachtende omstandigheid voor deze feiten kan worden beschouwd.
- De psychische toestand van een personeelslid zou inderdaad in bepaalde omstandigheden, meer in het bijzonder ingeval van stress of depressie, kunnen aanvaard worden als een verzachtende omstandigheid, of zelfs als een verschoningsgrond, voor de betrokken feiten, namelijk indien de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de ingeroepen psychische problemen zodanig zijn dat de ernst van de betrokken feiten in het licht van deze omstandigheden moet herbekeken worden.
- De enige elementen aan de hand van dewelke de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen kunnen worden onderzocht en beoordeeld, teneinde na te gaan of deze aard, materialiteit en omvang zodanig zijn dat de ernst van de betrokken feiten in het licht van deze omstandigheden eventueel moet herbekeken worden, zijn de volgende:

- een schriftelijke verklaring van Jan Moerenhout van 17.3.2004 op het model 9 voorgelegd door zijn onmiddellijke chef, waarin hij bekent dat hij de ZZA in kwestie heeft weggegooid omdat hij het op bepaalde dagen niet meer zag zitten.
- een schriftelijke verklaring van Jan Moerenhout van 17.3.2004 ten aanzien van de Dienst Investigations van De Post, waarin hij de betrokken feiten toegeeft en dit wijt aan het feit dat hij het op sommige dagen niet meer ziet zitten, dat hij regelmatig in een stresstoestand verkeert en het op dergelijke dagen moeilijk heeft. Hij verwijst tevens naar het verkeersongeval buiten dienst waarvan hij het jaar voordien het slachtoffer is geweest - en waarvoor hij werd opgenomen in het hospitaal - en hij stelt dat dit alles hem soms terug voor de geest komt zodat hij het daarmee moeilijk heeft.
- een schriftelijke verklaring van Jan Moerenhout van 30.3.2004 - per vergissing gedateerd op 30.3.2003 - waarin deze beweert dat hij wegens een zware depressie volmacht geeft aan zijn ouders om in zijn naam te spreken tijdens het onderhoud met (de) postmeester op 30.3.2004. Deze verklaring is gevoegd bij een attest van dokter H. Roobaert van 30.3.2004 waarin deze stelt dat Jan Moerenhout wegens ziekte onbekwaam is bevonden om op 30.3.2004 arbeid te verrichten en dat hij op die datum het huis niet mag verlaten. Dit attest geeft, gelet op het medisch beroepsgeheim, geen enkele indicatie over de aard van de ziekte van Jan Moerenhout en heeft bovendien geen betrekking op de periode waarin de feiten werden gepleegd (vanaf 25.2.2004 tot en met 15.3.2004). Bijgevolg kan De Post niet anders dan Jan Moerenhout op zijn woord te geloven dat hij op 30.3.2004 zou lijden aan een zware depressie. Dezelfde redenering geldt ook voor de verklaring die ter gelegenheid van het onderhoud met de onmiddellijke chef op 30.3.2004 door de vakbondsafgevaardigde van Jan Moerenhout wordt afgelegd, namelijk dat de betrokken feiten uitsluitend te wijten zijn aan de medische toestand van Jan Moerenhout op het ogenblik van de feiten: De Post kon niet anders dan ook deze afgevaardigde op zijn woord te geloven.
- een schriftelijke verklaring van Jan Moerenhout van 5.4.2004 waarin hij aan zijn onmiddellijke chef meedeelt dat hij op 18.3.2003 een zwaar ongeval heeft gehad en dat hij na een lange revalidatie, ondanks een negatief advies van zijn behandelende geneesheer, het werk had hervat op 28.7.2003. Half november 2003 was hij vervolgens opnieuw thuis gebleven ingevolge een zware depressie om begin februari 2004 opnieuw te hervatten. Hij stelt bovendien dat hij dacht dat hij fysisch en psychisch sterk genoeg was om zijn werkzaamheden als postbode terug op te nemen, maar dat hij nu, na de feiten, moet toegeven dat dit niet zo is. Hij stelt bovendien dat hij door het ongeval nog te zwaar getekend is en nog niet hersteld is.

- Door geen enkel van deze elementen wordt aangetoond dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen van die aard waren dat zijn verantwoordelijkheidszin en zijn oordeelsvermogen op het ogenblik van de feiten zodanig waren aangetast dat het hierdoor aannemelijk werd dat hij deze feiten zou plegen. Bijgevolg kunnen deze door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen onmogelijk als een verschoningsgrond voor de betrokken feiten worden aanvaard en dient hij dus voor het plegen van deze feiten te worden gesanctioneerd.
- Geen enkel van deze elementen toont bovendien aan dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen van die aard waren, dat zijn psychische toestand als een verzachtende omstandigheid voor de betrokken feiten kan worden beschouwd, des te meer indien men rekening houdt met het feit dat Jan Moerenhout, alhoewel hij zich dus naar eigen zeggen op sommige dagen gestresseerd voelde, het moeilijk had en het niet meer zag zitten, gewoon verder is blijven doorwerken gedurende de ganse periode dat hij de feiten heeft gepleegd, dat hij in de betrokken periode daarenboven noch zijn onmiddellijke chef noch zijn collega's van zijn psychische problemen op de hoogte heeft gebracht en dat hij evenmin een dokter heeft geraadpleegd. Bijgevolg is, in verhouding met het hierboven in punt 2.1. geschetste bijzonder zwaarwichtig karakter van de begane feiten, de zwaarste tuchtstraf de aangewezen sanctie.

3. Beslissing

- Gelet op het voorgaande stelt De Post vast dat, rekening houdend met het bijzonder zwaarwichtig karakter van de feiten, en gelet op de afwezigheid van een verschoningsgrond of een verzachtende omstandigheid, het vertrouwen tussen haar en Jan Moerenhout definitief is geschonden en dat bijgevolg iedere verdere samenwerking tussen beiden onmogelijk is geworden.
- Bijgevolg is dan ook de aangewezen sanctie, die in verhouding staat met het hierboven in punt 2.1. geschetste bijzonder zwaarwichtig karakter van de begane feiten, de zwaarste tuchtstraf, zijnde de afzetting bij toepassing van artikel 78 § 1 van het Administratief Statuut van de Postambtenaren.”

De verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan, met de vraag om te worden gehoord door de Commissie van Beroep. In beroep voert hij aan dat geen rekening werd gehouden met het verslag van dr. Raveschot van 15 april 2004, waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoeker van die aard is dat zijn verantwoordelijkheidszin en zijn oordeelsvermogen op het ogenblik van het plegen van de feiten zodanig waren aangetast dat het daardoor aannemelijk

wordt dat hij de feiten zou plegen. Bijgevolg is verzoekers gezondheidstoestand wel een verschoningsgrond, dan wel een verzachtende omstandigheid en is de opgelegde afzetting niet evenredig met de gepleegde feiten.

3.11. Op 10 februari 2010 adviseert de commissie unaniem dat zij akkoord gaat met de afzetting met ingang van 13 april 2004. Dit advies luidt als volgt:

“[...]”

M.b.t. de nieuw gemotiveerde beslissing tot afzetting dd. 1/10/2009 van De Post – waarbij de enige elementen worden aangehaald a.d.h.v. dewelke de exacte aard, de materialiteit en omvang van de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen kunnen worden onderzocht en beoordeeld ten einde na te gaan of deze aard, materialiteit en omvang zodanig zijn dat de ernst van de betrokken feiten in het licht van deze omstandigheden eventueel moeten worden herbekeken - wijst verdedigster er uitdrukkelijk op dat geen melding wordt gemaakt van het verslag dd. 15/04/2004 van Dr. Raveschot (psychiatrische dienst AZ Sint-Maria Halle) die bevestigt dat ‘het aan het ongeval verbonden organisch psychosyndroom dient ingerekend te worden bij zijn optreden nadien en dus ook bij het beoordelen van zijn beroepsfout’ en zich tevens de vraag stelt of ‘rekening gehouden wordt met veranderingen in zijn beperkingen in invoelingsvermogen en meer algemeen zijn persoonlijkheidsverandering (detoriatie) die het gevolg zijn van zijn ongeval van (18/03/2003).’ Deze elementen werden uitdrukkelijk voorgelegd aan de Raad van State en tot verbazing van betrokkene wordt hier thans geen rekening mee gehouden. Volgens verdedigster toont dit verslag heel duidelijk aan dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen van die aard zijn dat zijn verantwoordelijkheidszin en zijn oordeelsvermogen op het ogenblik van het plegen van de feiten zodanig waren aangetast dat hierdoor aannemelijk wordt dat hij deze feiten zou plegen. Volgens haar zijn deze psychische problemen wel degelijk een verschoningsgrond, dan wel verzachtende omstandigheid voor de betrokken feiten en is er geen enkele evenredigheid tussen de sanctie van afzetting en de feiten die, in het licht van de medische toestand van Jan Moerenhout, werden gepleegd.

Na beraadslaging, is de Commissie, bij geheime stemming, van advies:

Alle leden zijn het erover eens dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de door Jan Moerenhout ingeroepen psychische problemen NIET van die aard zijn dat zijn fysieke of psychische toestand als een verzachtende omstandigheid voor de gepleegde feiten kan worden beschouwd. Betrokkene had zijn psychische problemen onmiddellijk moeten inroepen en niet laattijdig (30/03/2004 en 5/04/2004: mededeling van zwaar ongeval op 18/03/2003 & werkhervatting - op vrijwillige basis & tegen negatief advies in van behandelende geneesheer - op 28/07/2003). Betrokkene is echter gedurende de

periode dat hij de feiten heeft gepleegd gewoon blijven doorwerken en heeft in die bedoelde periode noch zijn onmiddellijke chef, noch zijn collega's van zijn psychische problemen op de hoogte gebracht en evenmin een dokter geraadpleegd. Daarenboven rekening houdend met het bijzonder zwaarwichtig karakter van de destijds gepleegde feiten (meermaals niet-uitreiken & weggooien van honderden zendingen zonder adres) en gelet op de afwezigheid van een verschoningsgrond of verzachtende omstandigheden, zijn de leden van oordeel dat het vertrouwen tussen De Post en Jan Moerenhout definitief is geschonden en iedere verdere samenwerking tussen beiden onmogelijk is geworden. Ze zijn van mening dat de enige aangewezen sanctie m.b.t. bedoelde feiten, de zwaarste tuchtstraf, nl. de afzetting is.

De leden gaan UNANIEM AKKOORD met de nieuwe beslissing (dd. 1/10/2009) tot AFZETTING.
[...]"

3.12. Op 19 maart 2010 beslist de onmiddellijke chef van de verzoeker dat, vermits het advies van de commissie van beroep ongunstig is, haar initiële beslissing van 1 oktober 2009 behouden blijft, waardoor de verzoeker met ingang van 27 september 2004 wordt afgezet.

Dit is de bestreden beslissing. Zij wordt per aangetekende brief van 19 maart 2010 aan de verzoeker betekend.

3.13. In haar verslag van minnelijke medische expertise van 21 november 2007 stelt dr. Parmentier dat de verzoeker definitief arbeidsongeschikt is voor 100 % als rechtstreeks gevolg van het ongeval van 18 maart 2003. Er is sprake van een posttraumatisch psycho-organisch syndroom en een achteruitgang van de cognitieve prestaties, emotionele en gedragsproblemen.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. In zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker dat hij een voldoende belang heeft bij zijn vordering, nu het verlies van zijn werk een emotionele en een financiële ramp uitmaakt. Een beslissing tot afzetting leidt immers onder meer tot het verlies van zijn recht op een ambtenarenpensioen. Hij stelt tevens dat hij thans

100 % arbeidsongeschikt verklaard is als rechtstreeks gevolg van het verkeersongeval van 18 maart 2003.

In zijn memorie van antwoord argumenteert de verwerende partij dat de verzoeker zelf aanvoert dat hij 100 % definitief arbeidsongeschikt is. Daaruit volgt dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep tot nietigverklaring, nu hij ingeval van vernietiging van de bestreden beslissing zijn post niet kan hernemen. De vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoeker geen werkelijk voordeel opleveren. Desbetreffend werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

In zijn memorie van wederantwoord voegt de verzoeker aan zijn eerdere argumentatie toe dat de afzetting bij tuchtmaatregel een dergelijke graad van afkeuring inhoudt dat de betrokkene hierdoor in beginsel een moeilijk te herstellen ernstig moreel nadeel ondergaat. De verzoeker meent dan ook een dubbel belang te hebben bij deze procedure.

Beoordeling

5. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de beroepen tot nietigverklaring voor de afdeling bestuursrechtspraak kunnen worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang. Om een voldoende belang te hebben, volstaat het niet dat de verzoeker een nadeel ondervindt door de bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging moet aan de verzoeker daarenboven enig voordeel verschaffen.

In casu werd de afzetting van de verzoeker uitgesproken bij wijze van tuchtsanctie. Een tuchtsanctie beoogt het schuldige gedrag van een ambtenaar te bestraffen. Zij houdt aldus een morele afkeuring in, waardoor de verzoeker bij het bestrijden ervan doet blijken van het rechtens vereiste belang.

Bijgevolg is het beroep tot nietigverklaring ontvankelijk.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt bijgevolg verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. In het eerste middel voert de verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Hij wijst er op dat hij onmiddellijk zijn fout heeft toegegeven en dat zijn loopbaan een onberispelijk verloop heeft gekend.

Hij vindt het onaanvaardbaar dat men in die omstandigheden onmiddellijk tot de afzetting overgaat mede gelet op de verantwoordelijkheid die de verwerende partij zelf draagt.

De feiten hebben ook geen betrekking op verschillende weken maar slechts op 20 dagen. Het staat buiten kijf dat de verzoeker in die periode niet meer de oude was. Hij had het werk hervat maar kon het niet meer aan en vreesde voor sancties. In plaats van zijn chef op de hoogte te brengen gooide hij poststukken weg. Men zou kunnen spreken van een vlaag van paniek of zwakte in plaats van opzettelijke onregelmatigheden. Men kan er niet omheen dat de beroepsfout in oorzakelijk verband staat met het verkeersongeval en de psychische gevolgen die ermee gepaard zijn gegaan en die een nefaste invloed hebben gehad op de persoonlijkheid van de verzoeker en zijn werk als postbode. Dit laatste wordt bevestigd door dr. Raveschot die stelt dat “het aan het ongeval verbonden organisch psychosyndroom dient ingerekend te worden bij zijn optreden nadien en dus ook bij het beoordelen van zijn beroepsfout” en zich afvraagt of “rekening

gehouden wordt met veranderingen in zijn beperkingen in invoelingsvermogen en meer algemeen zijn persoonlijkheidsverandering (deterioratie) die het gevolg zijn van zijn ongeval van 18/03/2003”. De verzoeker is in 2004 trouwens opgenomen in de afdeling acute organische psychiatrie van het Ziekenhuis Sint-Camillus te Bierbeek, waar hij in behandeling was bij dr. M.

De beslissing van 1 oktober 2010 van zijn onmiddellijke chef overweegt dat de enige elementen aan de hand waarvan de aard, materialiteit en de omvang van de door de verzoeker ingeroepen psychische problemen kunnen worden onderzocht en beoordeeld, om na te gaan of deze aard, materialiteit en omvang zodanig zijn dat de ernst van de betrokken feiten in het licht van deze omstandigheden eventueel moeten worden herbekeken, de vier schriftelijke verklaringen van de verzoeker zijn, met name deze van 17 maart 2004 op het model 9, deze van 17 maart 2004 ten aanzien van de dienst Investigations van de verwerende partij, deze van 30 maart 2004 en deze van 5 april 2004. Ten onrechte wordt geen rekening gehouden met het verslag van dr. Raveschot van 15 april 2004, waarvan de verwerende partij echter reeds kennis heeft sinds de behandeling van de zaak voor de beroepscommissie op 8 september 2004. De verzoeker betoogt dat de enige elementen waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden, mogelijkerwijze niet aantonen dat de psychische toestand van de verzoeker aan de basis ligt van de gebeurtenissen, doch dat dit wel blijkt uit het verslag van dr. Raveschot, dat echter werd genegeerd.

Hoewel de verzoeker er in zijn nota van 10 februari 2010 voor de Commissie van Beroep uitdrukkelijk op wees dat de beslissing van 1 oktober 2009 dit verslag niet in aanmerking genomen had, werd opnieuw de afzetting geadviseerd zonder de minste verwijzing naar dit verslag. Evenmin werd gemotiveerd waarom met dit verslag geen rekening werd gehouden.

De verwerende partij verwijst evenmin naar andere relevante stukken, met name het evaluatieverslag van 26 juni 2003 van dr. Peter Diels, neuroloog-revalidatiearts van het ziekenhuis “De Bijtjes”, waar de verzoeker werd

opgenomen voor multidisciplinaire revalidatie van 9 april 2003 tot 6 juni 2003 en het schrijven van voornoemde arts naar de arbeidsgeneesheer van NV bpost van 17 juli 2003, met in bijlage een kopie van voormeld revalidatieverslag.

Er is wel degelijk een verschoningsgrond, minstens een verzachtende omstandigheid voor de betrokken feiten. Gelet op de medische toestand van de verzoeker is er geen evenredigheid tussen de feiten en de sanctie van afzetting, minstens moet opnieuw worden besloten dat de psychische toestand van de verzoeker niet met de nodige zorgvuldigheid werd beoordeeld.

7. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing rekening houdt met de kritiek van de Raad van State in het arrest nr. 193.923 van 8 juni 2009, door zich niet te beperken tot het verwerpen van het argument gebaseerd op de gezondheidstoestand van de verzoeker in verhouding tot de ernst van de feiten, maar door duidelijk uiteen te zetten om welke redenen die gezondheidstoestand niet van aard is om een minder zware sanctie dan de afzetting te verantwoorden.

Zij wijst er op dat de verzoeker niet de feiten op zich betwist, maar wel de proportionaliteit van de opgelegde sanctie. De Raad van State heeft dienaangaande slechts een marginale toetsingsbevoegdheid. De verzoeker levert echter niet het bewijs van een kennelijke appreciatiefout in hoofde van de verwerende partij.

Zij voegt daaraan toe dat de verzoeker evenmin betwist dat de ernst van de feiten op zich de sanctie van afzetting rechtvaardigt. De feiten zijn bijzonder ernstig, nu de bedeling van correspondentie tot de essentie van de taak van een postbode behoort. Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State betoogt de verwerende partij dat het achterhouden van correspondentie door een postbode een ernstig feit uitmaakt dat de sanctie van afzetting verantwoordt, zonder dat die sanctie als een onredelijk zware sanctie kan worden beschouwd. De afwezigheid van disciplinaire antecedenten heeft niet tot gevolg dat de zwaarste

sanctie niet zou kunnen worden opgelegd, wanneer de gepleegde feiten dermate zwaarwichtig zijn dat zij een onmiddellijke breuk tot gevolg hebben van de vertrouwensrelatie die tussen een administratieve overheid en haar agent moet bestaan.

Inzake de vraag naar een eventuele verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid wegens de gezondheidstoestand van de verzoeker, meent de verwerende partij dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft waarom er geen grond is om te oordelen dat er omstandigheden zijn die zouden toelaten te besluiten tot het voortbestaan van de vertrouwensband. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de gezondheidstoestand slechts een verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid kan uitmaken wanneer en voor zover de exacte aard, de materialiteit en omvang van de ingeroepen psychische problemen duidelijk vaststaan. Het is evenmin onredelijk om bovendien te benadrukken dat de afzetting gerechtvaardigd is, wanneer de betrokkene, die meende zijn werk niet te kunnen uitvoeren, verder is blijven werken gedurende een lange periode en hierbij noch zijn onmiddellijke chef, noch zijn collega's op de hoogte heeft gebracht en geen geneesheer heeft geraadpleegd. De verzoeker had zijn psychische problemen onmiddellijk moeten inroepen en niet laattijdig, temeer nu blijkt dat hij zijn beroepsactiviteit vrijwillig heeft hervat tegen het advies van zijn behandelende geneesheer in.

De verwerende partij wijst er op dat de verzoeker erkent bewust de keuze te hebben gemaakt om zijn problemen te verbergen. Zoals de bestreden beslissing aangeeft, is de afzetting verantwoord omdat de verzoeker verkoos te blijven doorwerken en zich van de correspondentie onttrok in plaats van zijn hiërarchische oversten of zijn collega's in te lichten over zijn problemen. De verzoeker heeft in die periode evenmin een geneesheer geraadpleegd. Overigens heeft de verzoeker het werk op eigen initiatief hervat, zodat de verwerende partij ter zake geen verantwoordelijkheid draagt.

Inzake de kritiek van de verzoeker dat de beslissing van 1 oktober 2009 niet uitdrukkelijk verwijst naar het verslag van dr. Raveschot, meent de verwerende partij dat uit die beslissing duidelijk blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoeker in aanmerking werd genomen. Bovendien is er geen verplichting om alle verweermiddelen in de beslissing te beantwoorden. Voorts werd de procedure hernomen vanaf het begin en heeft de verzoeker in het eerste stadium van de procedure - de beslissing van de onmiddellijke chef van de verzoeker - nooit verwezen naar de verklaring van dr. Raveschot. Voorts is de bestreden beslissing na het interne beroep in de plaats gekomen van de beslissing van 1 oktober 2009. Een eventuele onregelmatigheid van die beslissing van 1 oktober 2009 tast niet de volledige disciplinaire procedure aan. De verzoeker heeft naar de verklaring van dr. Raveschot verwezen voor de Commissie van Beroep, die deze verklaring in beschouwing heeft genomen.

Wat betreft het revalidatieverslag van 26 juni 2003 van de neuroloog-revalidatiearts en zijn schrijven aan de arbeidsgeneesheer van De Post van 17 juli 2003, met in bijlage een kopie van voornoemd verslag, stelt de verwerende partij dat de verzoeker deze documenten niet overgelegd heeft in het raam van de tuchtprocedure en er niet naar heeft verwezen voor de Commissie van Beroep. Hij kan er zich dan ook niet over beklagen dat de Commissie van Beroep niet naar deze documenten verwijst.

Hoe dan ook hebben zowel de onmiddellijke chef van de verzoeker als de Commissie van Beroep wel degelijk geantwoord op het argument met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker.

Ten slotte argumenteert de verwerende partij dat de verzoeker zich tegenspreekt waar hij stelt dat de feiten niet gedurende meerdere weken plaatsvonden terwijl hij zelf toegeeft dat ze gebeurden in een periode van maximum 20 dagen, wat toch meerdere weken uitmaakt.

8. In zijn memorie van wederantwoord wijst de verzoeker op het belang van de verklaring van dr. Raveschot, waaruit duidelijk blijkt dat de verzoeker niet meer de oude was en eigenlijk een persoonlijkheidsverandering heeft ondergaan. Volgens de verzoeker is de verwerende partij in haar beslissing van 1 oktober 2009 voorbijgegaan aan de verklaring van dr. Raveschot en de stukken van de neuroloog-revalidatiearts. In de beslissing van 10 februari 2010 had de verwerende partij noodzakelijkerwijze die elementen moeten beantwoorden, nu deze door de verzoeker in zijn verdediging voor de beroepscommissie duidelijk werden aangereikt. De verzoeker heeft de indruk dat de verwerende partij zijn psychische toestand niet wil aanvaarden als een verschoningsgrond of een verzachtende omstandigheid.

De verzoeker meent dat hij het bewijs levert van een kennelijke beoordelingsfout, nu de verwerende partij manifest de psychische toestand van de verzoeker miskent tegen de dossierstukken in, zeker nu de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat de psychische toestand van een personeelslid in bepaalde omstandigheden inderdaad zou kunnen worden aanvaard als een verzachtende omstandigheid.

Wat de stelling betreft dat de verzoeker in de bewuste periode nooit zijn chef, collega's of een geneesheer geraadpleegd zou hebben, verwijst de verzoeker naar medische attesten van dr. Roobaert, behandelend geneesheer van de verzoeker, van 24 maart 2004 en 2 april 2004. De verzoeker verwijst tevens naar een verklaring van zijn moeder ten aanzien van de rechtsbijstandverzekeraar.

9. In haar laatste memorie houdt de verwerende partij voor dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is, dat zij op het argument met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker heeft geantwoord en wijst zij tevens op het belang van de dienst en op het belang van de postbedeling die een bijzondere vertrouwensband veronderstelt tussen haar en de postbeambte.

Beoordeling

10. Tuchtmaatregelen zijn erop gericht om ambtenaren te bestraffen voor een schuldige gedraging of tekortkoming. De schuld van de betrokkene is dan ook een wezenlijk bestanddeel van het tuchtrechtelijk feit, in die zin dat zonder schuld geen tuchtstraf kan worden opgelegd.

Feiten die in beginsel aanleiding kunnen geven tot een tuchtrechtelijk optreden, kunnen verschoond worden. De gezondheidstoestand van de betrokkene op het ogenblik van de ten laste gelegde feiten kan een verschoningsgrond opleveren. Indien immers blijkt dat de feiten te verklaren zijn door de gezondheidstoestand van de betrokkene, of met andere woorden dat de betrokkene omwille van zijn gezondheidstoestand niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor de feiten, kan de tuchtoverheid hem daarvoor geen tuchtstraf opleggen. Het is ook mogelijk dat de gezondheidstoestand van de betrokkene tenminste gedeeltelijk de begane tuchtfeiten kan verklaren en als zodanig een verzachtende omstandigheid kan uitmaken, zodat alsdan het uitspreken van de zwaarste tuchtstraf als kennelijk onredelijk zou kunnen worden beschouwd.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de nieuwe initiële beslissing van afzetting op 1 oktober 2009, genomen door de onmiddellijke chef van de verzoeker, inderdaad aandacht besteedt aan de gezondheidstoestand van de verzoeker. De beslissing erkent dat de psychische toestand van een personeelslid in bepaalde omstandigheden aanvaard zou kunnen worden als een verschoningsgrond of een verzachtende omstandigheid. Daartoe is vereist dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de psychische problemen zodanig zijn dat de ernst van de betrokken feiten in het licht van deze omstandigheden moet worden herbekeken. De beslissing van 1 oktober 2009 van de onmiddellijke chef van de verzoeker stelt dat geen enkel van de vier opgesomde schriftelijke verklaringen van de verzoeker aantoont dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de psychische problemen van die aard zijn “dat zijn verantwoordelijkheidszin en zijn oordeelsvermogen op het ogenblik van de feiten zodanig waren aangetast dat het

hierdoor aannemelijk werd dat hij deze feiten zou plegen”. Derhalve worden deze problemen niet aanvaard als een verschoningsgrond. De betrokken verklaringen leiden er evenmin toe dat de gezondheidstoestand van de verzoeker als een verzachtende omstandigheid kan worden beschouwd, temeer daar de verzoeker gewoon is blijven verder werken en in de betrokken periode noch zijn onmiddellijke chef, noch zijn collega’s op de hoogte heeft gebracht en geen geneesheer heeft geraadpleegd.

De Commissie van Beroep verwijst eveneens uitdrukkelijk naar de ziekte-toestand van de verzoeker. In haar advies van 10 februari 2010 overweegt zij dat de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de door de verzoeker ingeroepen psychische problemen niet van aard zijn dat zijn gezondheidstoestand als een verzachtende omstandigheid kan worden beschouwd. De Commissie wijst op het feit dat de verzoeker zijn psychische problemen onmiddellijk had moeten invoeren en niet laattijdig. De Commissie is daarenboven van oordeel dat het vertrouwen tussen De Post en de verzoeker definitief geschonden is, gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten en de afwezigheid van een verschoningsgrond of van verzachtende omstandigheden. De Commissie besluit dat de enige aangewezen sanctie de afzetting is.

De bestreden beslissing van 19 maart 2010 bevat enerzijds overwegingen betreffende de ernst van de feiten en de ingeroepen verschoningsgrond of verzachtende omstandigheid, overgenomen van de beslissing van 1 oktober 2009 van de onmiddellijke chef van de verzoeker, en neemt anderzijds de motivering van de Commissie van Beroep letterlijk over.

Bijgevolg is de bestreden beslissing van 19 maart 2010 in de plaats gekomen van de beslissing van 1 oktober 2009 van de onmiddellijke chef van de verzoeker. De bestreden beslissing herneemt de beslissing van 1 oktober 2009 integraal en sluit zich daarbij aan.

Bijgevolg gaat de bestreden beslissing ervan uit dat enkel de vier schriftelijke verklaringen van de verzoeker relevant zijn.

De bestreden beslissing herneemt ook het advies van de Commissie van Beroep van 10 februari 2010. In dit advies vermeldt de commissie weliswaar dat de verzoeker het verslag van dr. Raveschot van 15 april 2004 aanvoert, doch uit het advies zelf blijkt niet dat de gezondheidstoestand op de vereiste zorgvuldige wijze werd beoordeeld, rekening houdend met de inhoud van dat verslag. Uit het advies zelf blijkt immers niet waarom dit verslag van dr. Raveschot de conclusie van de beslissing van 1 oktober 2009 niet wijzigt, laat staan dat eruit zou blijken waarom de andere verklaringen van geneesheren niet in de beoordeling van verzoekers gezondheidstoestand werden betrokken.

Uit het voorgaande blijkt dat de tuchtoverheid weliswaar kennis had van de psychische toestand van de verzoeker, maar niettemin beslist om hem toch de zwaarste tuchtstraf, zijnde de afzetting, op te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens waarom de tuchtoverheid de psychische toestand van de verzoeker niet als een verschoningsgrond beschouwt: er zou door de verklaringen van de verzoeker niet zijn aangetoond dat zijn gezondheidsproblemen op het ogenblik van de feiten zijn verantwoordelijkheidszin en oordeelsvermogen zodanig hebben aangetast dat “het aannemelijk werd dat hij deze feiten zou plegen”. De psychische toestand van de verzoeker wordt ook niet als een verzachtende omstandigheid aanvaard, omdat niet blijkt uit de vier verklaringen van de verzoeker dat deze toestand invloed had op de gepleegde feiten, temeer nu de verzoeker is blijven verder werken, hij niemand van zijn problemen op de hoogte bracht, geen geneesheer raadpleegde en hij zijn psychische problemen slechts laattijdig heeft aangevoerd.

De vraag is of deze beoordeling in hoofde van de verwerende partij niet kennelijk onredelijk is en bijgevolg of de opgelegde tuchtsanctie, zijnde de zwaarste, in verhouding staat tot de zwaarwichtigheid van het tuchtfeit dat de verzoeker beging.

Opdat de gezondheidstoestand van de betrokkene een verschoningsgrond zou kunnen uitmaken, moet niet worden aangetoond dat die gezondheidstoestand ertoe leidde dat “het aannemelijk werd dat de betrokkene de feiten zou plegen”, zoals de verwerende partij voorhoudt. Wel moet blijken dat de feiten te verklaren zijn door de gezondheidstoestand van de betrokkene. Het kan ook zijn dat de gezondheidstoestand van de verzoeker tenminste gedeeltelijk de begane feiten kan verklaren, zodat er alsdan sprake is van een verzachtende omstandigheid. De verwerende partij weerhoudt geen verzachtende omstandigheid, ook niet wanneer zij geconfronteerd wordt met de medische historiek van de verzoeker.

Volgens de bestreden beslissing zijn de enige elementen, zoals gezegd, aan de hand waarvan de exacte aard, de materialiteit en de omvang van de psychische problemen van de verzoeker kunnen worden beoordeeld, de vier verklaringen van de verzoeker, opgesomd in de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet worden gevolgd, waar zij voorhoudt dat enkel deze verklaringen relevant zijn voor de vraag of verzoekers gezondheidstoestand een verschoningsgrond of minstens een verzachtende omstandigheid kan uitmaken. Er is vooral de verklaring van dr. Raveschot, die bevestigt dat de verzoeker leed aan de psychische gevolgen van het verkeersongeval dat hem het jaar voordien was overkomen. Ook de verklaringen van de neuroloog-revalidatiearts zijn onmiskenbaar relevant. De verwerende partij had onbetwistbaar kennis van deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing, nu zij door de verzoeker ook werden neergelegd in de vorige procedure, die leidde tot het arrest van de Raad van State nr. 193.923 van 8 juni 2009. Weliswaar moeten niet alle stukken waarop het bestuur zich baseert, worden opgesomd in een beslissing, doch wanneer het bestuur zelf een opsomming geeft van “de enige elementen” waarop zij haar oordeel baseert, kan zij later moeilijk beweren dat zij voor de beoordeling van de invloed van verzoekers gezondheidstoestand op de gepleegde feiten, ook met andere stukken rekening heeft gehouden. Weliswaar maakt de Commissie van Beroep in de weergave van de feiten melding van het verslag van dr. Raveschot,

doch in haar advies zelf houdt de Commissie eenvoudigweg voor dat verzoekers gezondheidstoestand niet van die aard is dat deze als een verzachtende omstandigheid in aanmerking kan worden genomen, zonder daarbij aan te geven waarom zij de conclusies van dr. Raveschot niet bijtreedt.

Het is dan ook kennelijk onredelijk dat de verwerende partij besluit dat enkel vier verklaringen van de verzoeker relevant zijn voor de beoordeling van diens gezondheidstoestand, en dat zij op basis van die vier verklaringen besluit dat niet is aangetoond dat de gezondheidstoestand van de verzoeker op het ogenblik van de feiten dermate was aangetast dat de feiten niet minstens gedeeltelijk kunnen worden verklaard door die gezondheidstoestand. De neuroloog-revalidatiearts sprak reeds in 2003 van een persoonsverandering en neuropsychologische problemen ten gevolge van het ongeval, en het wordt niet betwist dat de verzoeker leed aan de psychische gevolgen van het ongeval dat hem het jaar voordien was overkomen - wat wordt bevestigd door dr. Raveschot op 15 april 2004, dus na de feiten die werden gepleegd vanaf 25 februari 2004 tot en met 15 maart 2004. Precies daarom kan de verwerende partij in redelijkheid niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de enige elementen die relevant zijn voor de beoordeling van de mogelijke invloed van verzoekers gezondheidstoestand op de gepleegde feiten, de vier verklaringen van de verzoeker zijn en niet is aangetoond dat verzoekers gezondheidstoestand op het ogenblik van de feiten dermate was aangetast dat deze gezondheidstoestand de feiten niet - of niet minstens gedeeltelijk - kon verklaren.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoeker niet als verzachtende omstandigheid in aanmerking wordt genomen, onder meer omdat de verzoeker zijn psychische problemen laattijdig heeft ingeroepen. Uit het dossier blijkt echter dat de verzoeker van die problemen gewag heeft gemaakt zodra hij over de feiten werd ondervraagd. In redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker zijn psychische problemen niet heeft besproken met zijn hiërarchische overste of met zijn collega's vóór de feiten zich hebben voorgedaan, omdat in de periode vóór de gepleegde feiten de verzoeker

zijn werk blijkbaar naar behoren heeft uitgevoerd zodat moeilijk valt in te zien waarom hij zijn persoonlijke gezondheidstoestand diende te bespreken met zijn hiërarchische overste(n) of zijn collega's.

De verwerende partij stelt verder dat zij elk vertrouwen in de verzoeker heeft verloren door de gepleegde feiten. De vraag blijft echter of die conclusie enkel kan steunen, zoals de verwerende partij doet, op het bestraft gedrag. De verzoeker had voorheen een onberispelijke loopbaan en de verwerende partij kon in redelijkheid niet van oordeel zijn dat zijn gedrag geenszins door zijn medische toestand was beïnvloed.

De bestreden beslissing, schendt het evenredigheidsbeginsel door de zwaarste tuchtstraf op te leggen, die gepaard gaat met het verlies van pensioen, waarbij de psychische toestand van de verzoeker niet met de nodige zorgvuldigheid werd betrokken bij de opgelegde tuchtstraf en haar gevolgen voor de verzoeker op professioneel, financieel en moreel vlak. In de bestreden beslissing wordt evenmin een afweging gemaakt tussen de ernst van de gepleegde feiten, waardoor de verwerende partij het vertrouwen in haar postbeambte heeft verloren, en de concrete omstandigheden die aanleiding geven tot de gepleegde feiten, gelet op voornoemde psychische toestand waarin de verzoeker verkeert, ten gevolge van voormeld ongeval. Ook de blijkbaar vlekkeloze loopbaan van de verzoeker werd door de verwerende partij niet betrokken bij haar oordeelvorming.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 19 maart 2010 waarbij Jan Moerenhout wordt afgezet uit zijn betrekking van eerstaanwezend postman van het kantoor Dilbeek 1 met ingang van 27 september 2004, beslissing van de onmiddellijke chef bevestigd na advies van de Commissie van Beroep van 10 februari 2010.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 juni 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Wim Geurts,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Wim Geurts

André Vandendriessche